

въ мекото си лѣгло на балкона. Слѣнцето отдавна бѣ изгрѣло и слѣнчевитѣ лѣчи го ударили по лицето.

Чуденъ сънъ! прошепна чичо Златко и стана та се облече . . .

Георги.

На село.

Дѣдо Станю е имотенъ човѣкъ въ селото. Всички го обичатъ, защото той никому зло не е сторилъ.

Днесъ се жени синъ 'му Панчо, затуй сж дошли всички свирци отъ селото: кой съ кавалъ, кой съ цигулка, кой съ гайда. Сви-
рятъ, та село ехти отъ веселба. Па излизатъ